

Pytanie prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odnoszącej się do ruchu pojazdów mechanicznych obejmuje nawet takie sytuacje, w których jednostka samorządu terytorialnego — powiat — nabyła, na podstawie orzeczenia sądu, prawo własności pojazdu, który to pojazd jest niezdolny do jazdy i znajduje się na terenie prywatnym w postaci parkingu strzeżonego poza drogą publiczną i wskutek decyzji jego właściciela jest przeznaczony do zniszczenia?
- 2) Czy też należy go interpretować w ten sposób, że w takich okolicznościach na jednostce samorządu terytorialnego jako właścicielu pojazdu nie ciąży obowiązek ubezpieczenia, bez uszczerbku dla odpowiedzialności, którą ponosi fundusz wobec poszkodowanych osób trzecich?

⁽¹⁾ Dz. U. 2009, L 263, s. 11

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 21 maja 2019 r. — „Unipack” AD/Direktor na Teritorialna direkcija „Dunawska” kym Agencija „Mitnici”, Prokuror ot Wyrchowna administratiwna prokuratura na Republika Byłgarija

(Sprawa C-391/19)

(2019/C 280/32)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Unipack” AD

Strona przeciwna: Direktor na Teritorialna direkcija „Dunawska” kym Agencija „Mitnici”, Prokuror ot Wyrchowna administratiwna prokuratura na Republika Byłgarija

Pytanie prejudycjalne

Czy można stwierdzić, że zaistniały wyjątkowe okoliczności w rozumieniu art. 172 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/2446 ⁽¹⁾ z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego — stanowiące podstawę wydania pozwolenia z mocą wsteczną określonego w art. 211 ust. 2 Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny w celu zastosowania procedury końcowego przeznaczenia przewidzianej w art. 254 unijnego kodeksu celnego do przywozu towarów zrealizowanego przed złożeniem wniosku o wydanie pozwolenia na zastosowanie wspomnianej procedury — w sytuacji gdy: najpierw wygasła ważność decyzji, wydanej na rzecz podmiotu uprawnionego do zastosowania procedury końcowego przeznaczenia, w sprawie wiążącej informacji taryfowej dotyczącej tych towarów ze względu na zmianę nomenklatury scalonej; następnie, w okresie (około 10 miesięcy) między wygaśnięciem ważności decyzji w sprawie wiążącej informacji taryfowej a przywozem, co do którego zażądano zastosowania procedury końcowego przeznaczenia, zrealizowano kilkakrotnie przywóz towarów (9 razy) bez dokonania przez organy celne korekty zadeklarowanego kodu nomenklatury scalonej; i wreszcie, towarów użyto w celach zwolnionych z cła antydumpingowego[?]

⁽¹⁾ Dz.U. 2015, L 343, s. 1.